

Nr 193.

Av herr **Runefors**, om dyrtidstillägg åt föreståndare och förste lärare vid lantbruksskolorna.

I bilagan till Kungl. Maj:ts proposition om tilläggsstat till riksstaten för år 1920 hemställles, att i avvidan på den proposition angående dyrtidstillägg för år 1920 åt lärare vid statsunderstödda lantmannaskolor, som Kungl. Maj:t må komma att avlåta till riksdagen, för detta ändamål å tilläggsstat för samma år beräkna ett anslag av 230,000 kronor.

Vid föregående års riksdag beslöts att till den fast anställda lärarepersonalen vid lantmannaskolorna skulle utbetalas följande minimilöner:

a) till föreståndare, förutom bostad och bränsle eller motsvarande ersättning av minst 800 kronor — där särskild rektor finnes anställd minst 650 kronor — för tjänstgöring endast vid ordinarie kurs 4,000 kronor och för tjänstgöring vid ordinarie kurs jämte längre kurs, fortsättningskurs eller andra årskurs 5,400 kronor;

b) till fast anställd ämneslärare, förutom bostad och bränsle eller motsvarande ersättning av minst 500 kronor, för tjänstgöring endast vid ordinarie kurs 3,000 kronor och för tjänstgöring vid ordinarie kurs jämte längre kurs, fortsättningskurs eller andra årskurs 3,700 kronor.

Vid lantbruksskolorna bestämdes samtidigt minimilönen för föreståndare, förutom bostad, bränsle och trädgårdsland, till 5,400 kronor och för förste lärare, förutom bestad, bränsle och vid behov trädgårdsland, till 3,700 kronor. — Med beräkning av dessa minimilöner fastställdes statsbidraget till lantbruksskolorna i södra och mellersta Sverige till 10,000 kronor och till skolorna i Norrland och Dalarna till 8,000 kronor.

Antalet lantbruksskolor, som för närvarande äro i verksamhet, utgör 7 i södra och mellersta Sverige och 4 i Norrland och Dalarna.

Det torde icke vara annat än rättvist, att ävenledes lärarna vid lantbruksskolorna måtte tillerkännas dyrtidstillägg. Erfarenheten har jämväl

givit vid handen, att det blivit allt svårare att få lärareplatserna vid lantbruksskolorna besatta med fullt kvalificerade agronomer delvis på den grund, att lärareanställning vid en lantmannaskola i allmänhet föredrages. Detta förhållande torde med hänsyn tagen till agronomernas utbildning vara långt ifrån tillfredsställande. Att ägaren av skolegendomen ensam skall vidkännas kostnaden för den ökade avlöning till lärarna, som helt naturligt blir en följd, om riksdagen beviljar lärarna vid lantmannaskolorna dyrtidstillägg, torde vara obilligt.

Däremot torde sakliga skäl tala för, att riksdagen följer samma princip vid bestämmandet av dyrtidstillägget till föreståndare och lärare vid såväl lantmanna- som lantbruksskolor.

På grund av vad som ovan anförts får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att dyrtidstillägg till föreståndare och förste lärare vid lantbruksskolor må av statsmedel för år 1920 utgå med samma belopp som till föreståndare och fast anställd ämneslärare vid lantmannaskolor, och att riksdagen behagade för detta ändamål å tilläggsstat för år 1920 anvisa härför erforderliga medel.

Stockholm den 22 januari 1920.

Enok Runefors.